

Het was 1 april. Omdat er even niemand achter de balie zat, nam Miranda de hoorn van het rinkelende toestel op.

‘Kapsalon Fenn Lomax. Kan ik u helpen?’

‘Goedemorgen,’ zei een mannenstem. ‘Ik wil graag een heel ander kapsel.’

‘We hebben een vrij lange wachtlijst,’ zei Miranda, en ze trok met haar tanden de dop van een balpen af. ‘Mag ik weten hoe u heet?’

‘Duncan Goodhew.’

Op de achtergrond hoorde Miranda bulderend gelach.

‘O, ha ha, leuk hoor,’ zei ze plichtsgetrouw. ‘Ik wou dat Eddie Izzard net zo lollig was als u.’ Ze rolde met haar ogen naar Bev, de beeldschone receptioniste, die haastig kwam aanlopen van de wc.

‘Wie was dat?’ vroeg Bev, toen Miranda de hoorn weer neergelegd had.

‘Een 1-aprilmop van het een of andere ei dat deed of hij die kale zwemmer was. Wat een ongein.’

Miranda pakte haar jas, rommelde in de zakken en haalde er een groene wollen handschoen en een roze leren exemplaar uit... nou ja, van nepleer.

Bev trok haar geëpileerde blonde wenkbrauwen op.

‘Begin je nu al aan je lunchpauze? Het is pas halftwaalf.’

‘Loopjongendienst.’ Miranda keek vlug om zich heen en trok een gezicht. ‘Sigaretten voor Alice Tavistock. En een doosje kruiden-theezakjes. Plus zes postzegels. Ik snap niet waarom dat mens me niet met haar boodschappenlijst voor de hele week naar de supermarkt stuurt, dan is ze meteen klaar.’

‘En als je die afgewerkt hebt,’ suggereerde Bev, ‘kun je haar auto naar de garage brengen.’

‘En haar was naar de wasserij.’

‘Haar grasveld maaien.’

‘Haar belastingbiljet invullen.’

‘Wc’s schoonmaken,’ Bev wapperde onschuldig met haar wimpers, ‘met haar eigen tandenborstel.’

‘Sta je daar nou nog, Miranda?’ Fenn Lomax kwam uit de VIP-kamer en keek haar ongelovig aan.

‘Sorry, Fenn! Nee hoor, ik ben al weg!’ Miranda trok zo haastig haar handschoenen aan dat ze drie vingers in een duim schoof. Ze grinnikte tegen Bev en rende naar de deur. ‘Ik ben over tien minuten terug, goed?’

‘Vijf!’ riep Fenn haar achterna.

Sinds Fenn Lomax een vast onderdeel was geworden van de zeer populaire televisieshow *Word wakker!* was het aantal klanten met sprongen omhooggegaan.

Zoals de vrouwelijke producer van de show had opgemerkt, was hij een waanzinnig aantrekkelijke heteroseksuele kapper, dus een flop was uitgesloten.

Ze had gelijk gekregen. Fenn, met zijn schouderlange, net echte coupe soleil, hazelnootbruine, door een dikke wimperfranje omlijste ogen en kom-mee-naar-bed-glimlach ging net zo behendig met vrouwen om als met een schaar, en dat had hem geen windeieren gelegd. Sinds hij zich ontworsteld had aan een achterafstraatje in Bermondsey (met op maandag en woensdag een speciaal tarief voor zestigplussers) was hij als een komeet omhooggeschoten naar de veel chiquere Brompton Road in Knightsbridge (Speciaal tarief? Geen denken aan!). Beroemdheden moesten soms maanden wachten op het voorrecht tweehonderdvijftig pond te mogen ophoesten om tegen vrienden, journalisten – nou ja, eigenlijk tegen iedereen die maar luisteren wilde – te kunnen opscheppen over hun Fenn Lomax-coupe.

Tegenwoordig kon je zijn klanten zelfs al van kilometers ver herkennen, dacht Miranda, toen ze op de stoerprand stond en een limousine met chauffeur haar tenen op een haar na miste. Behalve hier en daar nog wat vieze prut lag er bijna geen sneeuw meer, maar de vrouw die vanaf de achterbank uitstapte, was in genoeg bont gehuld om een tocht naar de Zuidpool te overleven. In met bont gevoerde laarzen deed ze haar best om de plassen te vermijden.

Nou ja, het was dan ook een brede stoep. Wel anderhalve meter breed, van de auto naar de abrikooskleurige glas-met-koperen deur van de salon.

En als je een chauffeur in dienst had om je door de stad te laten vervoeren moest je natuurlijk op andere punten bezuinigen, erkende

Miranda toen de beroemde romanschrijfster haar zonnebril afzette en Miranda haar herkende. Daarom had het gierige, door een plastisch chirurg regelmatig bijgewerkte ouwe mens haar vorige week natuurlijk maar dertig pence fooi gegeven!

De postzegels en de sigaretten waren geen probleem, maar naar de Grapefruit Zingg-kruidenthee met extra ginseng moest ze zoeken. Toen ze alles had, was ze al een kwartier te laat.

Hij zat weer op zijn vaste plaats voor de schoenwinkel. Met een onbehaaglijk schuldgevoel vroeg Miranda zich af of ze zou oversteken zodat hij haar niet zou zien of langs hem heen rennen en net doen alsof ze hém niet zag.

Maar misschien moest ze gewoon uitleggen dat ze vreselijke haast had en geen tas bij zich had en dat ze, als hij nog een uurtje geduld had, terug zou komen.

Nog een uurtje geduld? Jeetje, wat een arrogantie, hoe kon ze zo denken?

De arme kerel, alsof hij ergens heen kon!

Hij zag er ellendig en door en door verkleumd uit.

Het was al te laat. Ze kon hem niet meer vermijden, hij had haar al gezien.

‘Hoi,’ zei ze, niet op haar gemak. Zijn deken was nat van de gesmolten sneeuw. ‘Het spijt me, hoor, maar dit is niet mijn lunchpauze, ik moest een paar boodschappen doen voor een klant. Maar voor tweeën ben ik beslist terug.’ O help, dacht ze beschaamd, waarom klinkt mijn eerlijke uitleg als een flauwe smoes? En ze kon hem toch niet nog twee uur op een boterham laten wachten? Hij moest onmiddellijk iets warmes hebben!

‘Da’s goed, hoor.’ De man, die een jaar of dertig moest zijn, knikte en glimlachte zelfs zwakjes. ‘Bedankt.’

Hij bedelde nooit, hij vroeg nergens om. Hij zat er alleen maar, met zijn vettige, zwarte haar voor zijn gezicht en zijn ogen beschaduwde door donkere wimpers, en zag de wereld aan zich voorbijtrekken. Miranda gaf hem nooit geld, voor het geval dat hij een drugsverslaafde was. Ze rilde bij de gedachte dat haar zakgeld in een slappe ader zou worden gespoten. Een garnalenbroodje paste tenminste niet in een injectiespuit.

Maar vandaag lag het anders. En aan de overkant was een Burger King, die hete dranken verkocht. Het schoot Miranda te binnen dat

Alice Tavistock haar een biljet van tien pond had meegegeven voor de boodschappen.

‘Hier.’ Ze grabbelde in haar jaszak en gaf hem zeventig pence. ‘Ga een kop thee drinken, dan kun je even ontdooien.’

‘Dat is erg vriendelijk van je.’

Heroïne was toch duurder dan zeventig pence?

Voor alle zekerheid vroeg ze bezorgd: ‘Je bent toch niet verslaafd, hè?’

Weer een zwak glimlachje, terwijl hij zijn hoofd schudde.

‘Nee, ik ben niet verslaafd.’

Nou ja, natuurlijk zei hij dat.

Miranda gaf het op, want ze moest terug naar de salon. Wat een weer, haar voeten waren ijsklompen geworden.

‘Oké, tot straks dan.’ Ze bewoog haar verstijfde tenen. ‘Ham en tomaat of garnalensalade?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Maakt me niets uit, kies jij maar.’

‘Sorry dat ik zo laat ben!’ Miranda stormde de VIP-kamer binnen.

‘Het was stampvol bij Harrods en de vrouw die voor me bij de kassa stond, werd opeens niet lekker. Nou ja, ik ben terug. Alstublieft, mevrouw Tavistock.’

Fenn legde de laatste hand aan Alice Tavistocks wrong. Hij geloofde niets van Miranda’s excuus over de vrouw bij de kassa en keek toe terwijl ze de postzegels, de sigaretten en het wisselgeld uit haar zakken haalde.

‘Ga eerst de handdoeken maar uit de droger halen,’ zei hij, ‘en ga dan Corinne helpen met de coupe soleil van Lady Trent.’

Miranda vroeg zich af of Alice Tavistock nog ‘dankjewel’ zou zeggen, maar het mens vond het blijkbaar belangrijker om zo gauw mogelijk een sigaret vanuit het pakje tussen haar overdadig gelipstickte lippen te krijgen. Ze keek naar het vlammetje van de zilveren aansteker en de zich als trapezecoorden spannende spieren in Alice Tavistocks hals toen ze haar longen volzoog met...

‘Miranda, de handdoeken!’

Vijf minuten later stond Miranda Corinne ijverig vierkante velletjes aluminiumfolie aan te geven toen Fenn en Alice Tavistock vanuit de VIP-kamer de salon binnenkwamen.

Toen Fenn haar wenkte, zag ze in de hand van Alice Tavistock munten glinsteren.

Hoera, een fooi!

Nee, toch niet. Het vers gepoederde gezicht stond niet bepaald dankbaar.

‘Ik had je een briefje van tien pond meegegeven,’ zei Alice Tavistock beschuldigend, terwijl ze haar open handpalm onder Miranda’s neus hield, ‘en dit heb je me teruggegeven. Denk je dat ik niet tellen kan? Je hebt geld achtergehouden.’

‘O gunst, sorry, dat was ik helemaal vergeten!’ Miranda sloeg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Ik was van plan het er weer bij te doen, maar toen zei Fenn dat ik de handdoeken moest opbergen en...’

‘... en toen dacht je dat ik het toch niet zou merken.’ Alice Tavistock praatte altijd heel bekakt, alsof ze een mondvol kersen had, en nu spugde ze de pitten eruit: ‘Oplichtster! Dievegge!’

‘Ik ben geen dievegge!’

Fenn sloot even zijn ogen.

‘Wat heb je dan met het geld van mevrouw Tavistock gedaan, Miranda?’

‘Weggegeven.’

Fenn fronste zijn wenkbrauwen en zei: ‘Wat? Praat niet zo binnensmonds!’

Miranda keek hem aan. O jee, zijn gezicht voorspelde ook niet veel goeds.

‘Ik heb het aan een zwerver gegeven om een kop thee te gaan drinken.’

‘Maar het was mijn geld!’ kraste Alice Tavistock. ‘Je wilt me toch niet wijsmaken dat je mijn zestig pence aan een vuile bedelaar hebt gegeven? Hemelse goedheid, kind, waar zit je verstand?’

En dat beweert dat ze kan tellen, dacht Miranda kwaad.

‘Hij is geen bedelaar.’ Ze kon haar mond niet houden, want iemand moest hem verdedigen. ‘Hij bedelt nooit! En het was ook geen zestig pence, maar zeventig,’ kon ze niet nalaten eraan toe te voegen.

Miranda wilde dolgraag kapster worden, ook al werden leerlingen schandalig slecht betaald. Ze had het in de salon van Fenn naar haar zin, ze vond haar knippen ontzettend leuk – ook al kreeg ze daar zelden de kans voor – en ze beleefde plezier aan het contact met de klanten.

Nou ja, met de meeste.

Het enige nadeel was dat je vriendelijk moest blijven ook al waren ze allesbehalve vriendelijk tegen jou.

‘Ik ben geen dievegge,’ herhaalde ze tegen Fenn, nadat hij de woevende klant uit de kassa haar geld teruggegeven had, haar uitgebreid zijn excuses had aangeboden en haar uitgeleide had gedaan.

‘Dat weet ik wel, maar het was ook niet erg snugger van je,’ zei Fenn. ‘Vind je niet?’

‘Het is een afschuwelijk oud wijf! Ze doet niets liever dan rondba-zuinen van hoeveel liefdadigheidscomités ze lid is, maar ze heeft geen cent voor een ander over!’

‘Dat doet er niet toe. Ze is een klant.’

‘Ze is een gierige ouwe heks,’ mompelde Miranda.

‘Hou nu maar op, en luister.’ Fenn keek op zijn horloge. ‘Bev moet om één uur bij de tandarts zijn en ik wil dat jij dan een paar uur de receptie waarneemt.’

‘Bedoel je dat ik mijn lunchpauze moet opgeven?’

Wat afschuwelijk! Miranda sperde haar donkere ogen wijd open. Ze had nu al honger.

En ik ben niet de enige, schoot haar met een schuldig gevoel te binnen. Maar tegenstribbelen zou niet helpen, want Fenn keek haar met zijn ik-ben-hier-de-baas-en-niemand-anders-blik aan.

‘In dit geval vind ik het een eerlijke oplossing. Jij niet?’

Chloë keek toe hoe de caissière elk product oppakte, voor de scanner hield en op de lopende band zijn weg liet vervolgen. Net als de prijzen van *Het generatiespel*, maar dan zonder het knuffeldier.

Een pakje kipfilet.

Een citroen.

Een halve liter halfvolle melk.

Een in vershoudfolie gewikkeld stronkje broccoli.

Een doosje schandalig dure nieuwe aardappelen.

Een zwangerschapstest.

Het generatiespel, heel toepasselijk!

Chloë hield haar adem in en vroeg zich af of het meisje haar even veelbetekenend zou aankijken. Maar toen ze opkeek van de kassa zei ze alleen op verveelde toon: ‘Vijftien pond zeventig. Hebt u een klantenkaart?’

Blijkbaar moest je om de aandacht van een caissière te trekken tegenwoordig met heel wat meer aankomen dan kipfilet en een zwangerschapstest!

Toen Chloë terug was in ‘Te kust en te keur’ – het perfecte geschenk voor elke gelegenheid – hing ze de Tesco-tas aan de kapstok en sloot zich op in de piepkleine wc.

Met trillende vingers scheurde ze het cellofaan van het doosje. De woorden op de bijsluiters dansten voor haar ogen.

O help, nu komt het! Dit is geen grap!

Ik mag geen fout maken, dacht ze, al bij voorbaat misselijk. Doe maar of het een examen is. Lees langzaam en zorgvuldig de instructies, houd je aandacht erbij en schei uit met dat stomme gebibber!

Toen er plotseling iemand hard op de deur bonsde, viel ze bijna van de pot.

‘Chloë, zit je hier?’

Ja, wie zou dit hok anders bezet houden? dacht Chloë zuchtend.

‘Ehh... ja!’

Gelukkig was ze nog net niet halverwege de straal de ingewikkelde toer met het stokje aan het uithalen.

‘O, nou, vooruit dan maar,’ zei Bruce, haar baas, ongeduldig. Het was hem een raadsel waarom vrouwen langer dan een halve minuut nodig hadden om naar de wc te gaan. ‘Let op de winkel alsjeblieft, want ik moet even bellen.’

‘Nog een paar minuten!’ riep Chloë wanhopig.

‘Wat?’

Ze moest en zou het meteen weten. De spanning was net zo ondraaglijk als de behoefte om te plassen.

‘Wacht nog een paar minuten, oké?’

Bruce, die voor de deur stond, schudde zijn hoofd. Vrouwen en hoe ze werkten, daar begreep hij niets van.

‘Oké.’

In de winkel kondigde het gerinkel van de bel boven de deur een klant aan. Opgelucht hoorde Chloë Bruce weglopen. Het zou haar nooit gelukt zijn op het stokje te plassen terwijl haar baas op nog geen meter afstand aan de andere kant van de deur stond.

Eindelijk kon ze afmaken waar ze mee bezig was. Ze deed haar ogen dicht en begon te tellen.

Toen ze haar ogen weer opende, was het uiteinde van het stokje blauw.

‘O hemelse goedheid,’ fluisterde Chloë. De woorden werden overstemd door het wilde bonken van haar hart. Ze trok de hals van haar angora trui open, gluurde omlaag naar haar buik en zei zacht: ‘Hallo.’

In de winkel was Bruce bezig met het inpakken van de aankoop van de klant: een schrikbarend dure, geel met witte Italiaanse vaas. Toen hij Chloë met een bleek gezicht binnen zag komen, zei hij: ‘O ja, voordat ik het vergeet, Chloë, er is vanavond een feestje op de golfclub. Verity en ik wilden er een paar uurtjes gaan kijken, maar die verdomde oppas heeft ons in de steek gelaten. Kun jij ons uit de brand helpen?’

Chloë had hen al eerder uit de brand geholpen en liet zich niet meer door zijn joviale toon in de val lokken. Net als de levens van een kat werden de paar uurtjes van Bruce er altijd minstens negen.

‘Het spijt me, Bruce, maar ik kan niet.’

Zijn mond zakte open.

‘Maar je zei dat je voor vanavond geen plannen had,’ zei hij beschuldigend.

Flink zijn, volhouden, laat je niet in het nauw drijven.

‘Dat zei ik vanmorgen,’ zei Chloë vastberaden, ‘maar nu heb ik die wel.’

2

Florence Curtis had een druk leven. Haar motto was ‘pluk de dag’, en dat had ze dan ook altijd gedaan. Ze was op haar twintigste getrouwd, op haar vijfentwintigste moeder geworden en op haar zevenentwintigste gescheiden. Toen was ze voor de tweede keer getrouwd en weduwe geworden. Op haar drieëndertigste was ze voor de derde keer getrouwd. Goeie god, ze werd tegenwoordig al dui-zelig als ze alleen maar teruggacht aan die hectische jaren, waarin ze de ene huishouding na de andere in goede banen had geleid, haar

innig geliefde, maar ongelooflijk veeleisende zoon had opgevoed en haar diverse echtgenoten over de hele wereld was gevolgd.

Toen haar beminde Ray, nummer drie, op de trap van het casino in Monte Carlo aan een hartaanval was overleden, had Florence besloten dat ze drie echtgenoten welletjes vond. Tweemaal weduwe worden was meer dan ze kon verdragen, dus voortaan zou ze alleen nog maar minnaars nemen. Afgezien van de rest, zei ze luchtig tegen vrienden – want ze haatte medelijden – had ze er schoon genoeg van haar cheques steeds met een andere naam te moeten ondertekenen.

De daaropvolgende twintig jaar had ze plezier gemaakt en uitbundig genoten. In die tijd luidde haar motto: ‘Je kunt nog heel lang dood zijn’, en tot haar gewrichten begonnen te verstijven was het nooit bij haar opgekomen dat ‘Je kunt nog heel lang kreupel zijn’ een beter motto zou zijn geweest.

Het was heel moeilijk te wennen aan een leven in een rolstoel als je brein je soms probeerde wijs te maken dat je nog net zo actief was als vroeger. Af en toe droomde ze nog dat ze de hele nacht had gedanst in het Café Royal, en als ze dan wakker werd, nog steeds in een vrolijke stemming en nog lang niet moe, dacht ze: ja, dat doe ik, vandaag ga ik naar een chique tent om eens lekker te dansen... Tot ze zich omdraaide in bed en kreunde van de pijn. Tegenwoordig bofte ze al als ze de keuken haalde voordat ze omviel.

Vorig jaar had haar goedbedoelende huisarts haar voorgesteld op ballroomdansen voor rolstoelers te gaan. Blijkbaar zwermde elke donderdagavond busladingen slecht ter been zijnde oudjes naar de gemeenschapszaal van de Augustinuskerk voor een gezellige dansavond, en zwierden ze daar met hun partners vrolijk in de rondte. ‘In rolstoelen?’ Florence had geschaterd van het lachen. ‘Sorry, schat, maar dat is niets voor mij. Ik vind dat hetzelfde als twee pubers die elkaar met een mond vol ijzeren beugeltjes eens lekker willen zoenen.’

Als ze soms een beetje somber was, liet ze dat niet merken. Wat hielp het te zeuren over je depressies en je duffe leventje? Het was de beste manier om zo gauw mogelijk al je vrienden te verliezen. In plaats daarvan deed ze haar best om in het bijzijn van anderen altijd opgewekt en gezellig te zijn. En ze telde regelmatig haar zegeningen. Ze had een huis en geen geldzorgen. En ze had Miranda.

Weliswaar lieten haar benen het afweten, maar er mankeerde niets aan haar handen, dus ze kon een champagneglas vasthouden, poken als de beste en zelf haar gezicht opmaken. Niet altijd even netjes, dat moest ze toegeven, maar potdorie, er waren ergere dingen dan een wiebelig lijntje boven je ogen.

Toen de klok op de schoonsteenmantel halfzeven sloeg, rolde Florence haar stoel naar het raam van de zitkamer. Ze vond het leuk haar huurster te zien aankomen. Wanneer Miranda het huis naderde, meestal in haar zakken graaiend naar de sleutel, haalde ze een flesje bier uit de koelkast en schonk een fikse droge sherry voor zichzelf in. Een voordeel van een rolstoel was dat er, als de eerste borrel van de dag meteen naar je knieën zakte, niets aan de hand was!

Ze was nog aan het rommelen met het ijsbakje toen de voordeur dichtviel en Miranda riep: 'Ik ben thuis!'

'Je bent bevroren, ga gauw bij de haard zitten,' wimpelde Florence toen ze de keuken binnenkwam haar aanbod om te helpen af. 'Ik red me heus wel.'

Miranda stootte het ijsbakje tegen de bovenkant van de koelkast aan en de ijsblokjes gleden de hele vloer over.

'Mijn handen zijn toch al gevoelloos.' Ze raapte ze op en liet er een paar in de sherry vallen. 'Ziezo, nu kunnen we allebei bij de haard gaan zitten.' Ze trok een gezicht. 'En dan zal ik je vertellen wat ik vandaag weer allemaal heb beleefd.'

Toen Miranda met haar hoofd achterover een slok bier uit het flesje nam, gleed de natte sneeuw van haar hoofd in haar nek. Haar zwarte haar, dat heel kort was geknipt en donkerblauwe en groene strepen had, glansde als de vleugels van een ekster.

'... dus ik had geen lunchpauze en toen ik wegging, zat hij er niet meer,' besloot ze met een rand schuim om haar bovenlip haar relaas. 'De arme man, ik vond het vreselijk dat ik mijn belofte niet kon nakomen.'

'Je bent veel te weekhartig,' zei Florence vriendelijk. 'Dat weet je best.'

'Maar ik maak me zorgen om hem. Wat voor leven heeft zo iemand? Stel je toch eens voor dat je niet eens een dak boven je hoofd hebt!' Florence snoof boven haar sherry. 'Ik vind het niet erg dat je medelijden met hem hebt, zolang je hem maar niet mee naar huis brengt en ik geen medelijden met hem hoeft te hebben.'

Ze wist dat Miranda in staat was om te proberen haar over te halen een stinkende oude zwerver in huis te nemen.

‘Jij bent harteloos,’ zei Miranda.

‘Ik laat me niet zo gauw inpalmen als jij, dat is alles. Ik moet je iets vertellen,’ zei Florence, opeens met een ernstig gezicht. ‘Helaas is het geen goed nieuws.’

‘O jee.’ Miranda sperde van schrik haar ogen wijd open. ‘Ben je ziek?’

‘Ik niet, maar mijn bankrekening wel. Je weet toch wel dat de aandelenkoersen vorige week een heel stuk zijn gezakt?’

Dat wist Miranda niet, maar ze knikte. Ingewikkelde financiële zaken gingen meestal langs haar heen.

‘Vanmiddag kreeg ik een telefoontje van mijn accountant. Mijn aandelen zijn geen cent meer waard. Het komt erop neer dat ik plotseling straatarm ben geworden.’ Florence zweeg even en keek schuldig. ‘Dat betekent dat ik tot mijn spijt je huur moet verhogen.’

Miranda slikte en begon zich draaiërig te voelen. ‘O, oké. Eh... hoe hoog wordt die dan?’

‘Het dubbele.’

Jemig.

Miranda’s gezicht sprak boekdelen. Florence begon te lachen en klapte in haar handen.

‘Eén april!’

Miranda’s mond zakte open.

‘Bedoel je dat het niet waar is?’

‘Natuurlijk is het niet waar!’

‘En je bent niet straatarm?’

‘Met de koersen is niets aan de hand. Als je zo nu en dan eens een krant inkeek,’ zei Florence grinnikend, ‘zou je dat weten.’

Miranda haalde opgelucht adem.

‘Het is al na het middaguur,’ protesteerde ze. ‘Eén-aprilgrappen tellen alleen vóór het middaguur.’

‘Maar toen was je er niet,’ zei Florence, nog steeds lachend en zonder een greintje berouw. ‘Hij was goed, hè?’

‘Je hebt vals gespeeld,’ mopperde Miranda.

‘Ik mag vals spelen,’ antwoordde Florence zelfvoldaan, ‘want ik ben een gek oud mens in een rolstoel. Ik mag doen wat ik wil.’

Greg zou pas om acht uur van zijn werk komen. Chloë vond dat het avondeten extra feestelijk moest zijn en marineerde de kipfilet en de champignons in olijfolie met knoflook, roerde boter door de nieuwe krielaardappeltjes en keek of er nog genoeg bosbessenijs in de vriezer stond. Daarna nam ze een bad.

Ze stak haar haar op met de glitterende spelden die Greg haar vorig jaar met Kerstmis had gegeven en haalde haar rode satijnen jurk uit de kast, die hij voor haar verjaardag had gekocht. Obsession was zijn lievelingsgeur, dus daar besproeide ze zich rijkelijk mee, ook al was ze er zelf niet dol op. En omdat Greg dat zo leuk vond, nam ze zelfs de moeite haar oude jarretelgordeltje en dunne zwarte kousen aan te trekken, en deed haar best om het gekriebel van de kant om haar middel te negeren.

Alle beetjes zouden helpen.

Dat hoopte ze tenminste.

Vanavond, dacht Chloë, terwijl ze wat bibberig haar gezicht opmaakte, heb ik alle hulp nodig die ik maar kan bedenken.

Vijf voor halfnegen.

Greg was er nog steeds niet.

O god, de enige keer dat ik naar een borrel snak, mag ik die niet hebben!

Halfnegen. Chloë was op van de zenuwen.

Toen ze hem eindelijk zijn sleutel in het sleutelgat hoorde steken, vloog ze uit haar stoel overeind alsof ze een por met een veeprikker had gekregen.

Zijn das lostrekkend kwam hij de kamer binnen en floot.

‘Hé, wat krijgen we nou? Het is toch niet onze trouwdag?’

Chloë begon te trillen. Ze had zich te veel uitgesloofd en nu zou hij meteen willen weten waarom.

‘Ik had zin om me op te tutten.’

Ze produceerde een stralende glimlach. Als Greg een lekkere maaltijd en een paar glazen wijn op had, was hij zo mak als een lammetje.

‘Zelfs een jarretelgordel!’ Met scheefgehouden hoofd keek hij naar de verraderlijke bobbel onder het strakke rode satijn. ‘Deze manier van optutten spreekt me wel aan!’

Hm, na het eten eerst even vrijen en dan pas vertellen was misschien een nog beter idee...